

Was dit dezelfde kamer als waar ze al geweest was? Ze kan het zich niet herinneren. Voorzichtig opent ze de deur. Een brede zonnestraal verwelkomt haar in de lichte kamer, die overduidelijk niet verouderd is. Sterker nog, het lijkt er bijna op dat hier dagelijks iemand aanwezig is. Even schiet het woord 'schoonmaker' haar te binnen, maar helaas past die optie niet in het plaatje. Nog even voor de zekerheid checkt ze de hal. Nog steeds niets te zien.

Ze laat de deur op een kleine kier staan en rolt onderzoekend met haar ogen door de ruimte. Een bureau, een computer, luxe stoelen, een mooie kledingkast en een schilderij van een boerderij vullen de kamer.

Ze richt zich op het bureau. Er liggen allemaal losse papierwerken op. Helaas allemaal in het Spaans, of Portugees, of allebei. Ze licht wat papieren op, maar helaas kan ze er door de taal niets wijzer van worden. Als ze de papieren weer neer wil leggen, merkt ze een open lade op. Ze laat het papierwerk op het bureau vallen en steekt haar hand uit naar de lade. Voorzichtig schuift ze hem verder open. Alsof het handvat bloedheet is, laat ze geschrokken snel los.

Paspoorten. Een hele berg. Met daarbij vervoersbewijzen van treinen en bussen, ook voor in andere landen. Het bevalt Chesney totaal niet. Wat is dit verdomme allemaal?

Heel voorzichtig, alsof het spul van extreem breekbaar materiaal is, pakt ze de bovenste paspoorten op. Ze slaat er een paar open. Er staan wel namen in, maar geen pasfoto's. Een Franse, Braziliaanse, Amerikaanse. Alles ligt er.

Dit is vreemd. Zullen ze gestolen zijn? Gezien het grote aantal en de verschillende landen, en het feit dat er geen – of nog geen – foto op staat, verdwijnt dat vermoeden direct. Deze zijn nep.

Er loopt een koude rilling over haar rug. Ze probeert alles weer op z'n plek te leggen en draait zich dan om richting de deur. Het vreemde, angstige gevoel overmeestert haar. Wat als er nu iemand achter haar staat? Of iemand net aan komt rijden? Terwijl ze zichzelf helemaal gek maakt, ijsbeert ze door de kamer heen en blijft in het hoekje staan. Ze probeert haar hoofd koel te houden. Ze moet wel. Dit is misschien wel allemaal oké. Misschien is het niet zo erg als het lijkt.

Als een klein kind dat bang is om gegrepen te worden door monsters, staat ze daar doodstil in het hoekje van de kamer. Zal ze weggaan? Of nog even blijven? Wat zou er in die kast liggen? Ze schudt haar hoofd en gaat verder. Dit keer ietwat gewilliger schuift ze de deur van de kast open.

Kleding. Alleen maar kleding. Ze schuift wat kledinghangers heen en weer om te zien of er wellicht iets achter zit.

Niets.

Wel is het duidelijk dat er in deze kast alleen maar vrouwenkleding hangt. De sfeer hier wordt met de minuut vreemder. Ze schudt haar hoofd en wil verder op onderzoek gaan. Als ze met haar hand de deurknop raakt, hoort ze geluiden uit de richting van de voordeur. Haar hartslag versnelt.

Stokstijf blijft ze staan. Zonder enige spijt dat ze het gebouw is binnengaan, probeert ze ondanks de enorme stress een uitweg te vinden. De kast in? Nee. Dan zit ze daar en kan ze niet weg. Wat als die lui hier de hele dag blijven? Dan zit zij hier ook de hele dag. Ze kijkt haastig om haar heen. Weer het raam? Dat heeft al eerder succes bewezen, dus die keuze is niet moeilijk.

Ze springt richting het grote raam dat zich naast het bureau bevindt. Eigenlijk wil ze als een bezetene het hele raam eruit trekken en wegsprinten, maar dit moet tactisch gebeuren. Langzaam en met zo min mogelijk geluid schuift ze het raam open. Voorzichtig beweegt ze haar lichaam het raamkozijn door, hopend, biddend en smekend dat ze geen geluid maakt.

Ze staat buiten. Dit is al de tweede keer dat een raam haar redt. Ze wil het raam weer dichtschuiven, maar dan realiseert ze zich dat er misschien vingerafdrukken op het glas kunnen blijven staan. Ze heeft tenslotte geen flauw benul met wat voor figuren ze te maken heeft. Nog even kijkt ze om zich heen of ze iemand ziet, en verdwijnt dan in de bosjes, onderweg naar de bewoonde wereld.

10.

De gierende banden van de tweede taxi van vandaag klinken luid achter Chesney, die net uit de taxi stapt. Ze staat recht voor het strand. Verderop, omringd door mensen in zwemkleding, staat een blokhutje met grote feestelijke letters *Moods* erop. Zonder na te denken loopt ze er direct op af. Waarom wilde Rebecca eigenlijk niet gewoon afspreken in haar eigen restaurant?

Moods is zonder twijfel een mooie plek. De grote, open bar buiten is elegant om te zien, omringd door houten terrassen en kleurrijke parasols die schaduw bieden tegen de zon. De bar zelf is strak en modern, met een glimmend marmeren blad en flessen die reflecteren in het zonlicht. Binnen is de sfeer intiemmer, met zachte verlichting en comfortabele stoelen.

Achterin, aan een tafeltje bij de balustrade, zit Rebecca.

Vastberaden stapt Chesney op haar af. Als Rebecca haar ziet, begroet Chesney haar enkel met een knik.

'Chesney.'

Rebecca staat op en schudt haar de hand. Ze kijkt pijnlijk, alsof ze haar een slechte doktersuitslag gaat vertellen. 'Fijn dat je kon komen.'

Chesney knikt ongeduldig en gaat tegenover haar zitten.

Rebecca, die naar de ober seint dat ze niets hoeven te bestellen, zakt neer op haar stoel.

'Hoe gaat het met je?' klinkt de zachte stem van Rebecca.

Chesney knikt en zucht diep. Op een of andere manier komt er geen enkel woord in haar op om te zeggen.

'Goed,' reageert ze kort. 'Waarom ben ik hier?'

Rebecca kijkt om zich heen. Haar ogen glijden langs de omgeving.